

„Vremurile vin; vremile se duc: lumea merge înainte, iară omul, când cu lumea, când împotriva ei.”

- Ioan Slavici

NATIUNEA

Serie Nouă
Anul X
Numărul 546

continuitate pentru neam și țară

8 - 14 decembrie 2021

Informație, opinie și atitudine publicistică

Ne plâng îngerii protectori ai neamului... Ne plâng îndurerate icoanele pe care n-am știut a le fi apărat...

Cezar Adonis
Mihalache

Alții ar înălța muzee în jurul lor... Ar ridica cetăți de protejare culturală și duhovnicească... Nu le-ar lăsa în bătaia vremurilor... Nu le-ar expune riscului de a fi luate din patrimoniul neamului și a ajunge să lu-

pare a fi ultimul etalon de măsură a aprecierii în lumea de azi. Nu mai înțelegem prețiozitatea lor dată de valoarea spirituală, istorică ori de suflet, ci doar când sunt tot mai greu de găsit...

Și nu construim bariere în jurul acestor moșteniri culturale, religioase, de ethos chiar, ce se răresc de la o zi la alta. Nu

brele iconare din ființa noastră. Icoanele Națiunii au devenit, nu bucăți de panteon în fața cărora să în-genunchem și să ne rugăm, ci obiecte de troc. Iar când o națiune își lasă icoanele a fi tratate ca obiecte de tarabă nu mai este nici măcar „un popor”. Ci doar o mulțime ce și-a lăsat trecutul, demnitatea, istoria distrușe... O, dar o „mulțime” nu are trecut așa că toate acelea nu au fost ale ei, ci ale unui neam cândva demn, nu?!...

Și ce vom mai vinde când și ultima icoană patrimonială va fi fost luată din cercul de protecție spirituală și duhovnicească? Vom scoate la licitații zidurile pictate ale bisericilor pentru a mai face niște bani? Vom vinde bisericile pe de-a întregul?

Arsenie Boca și-a rupt din fibra lui de cunoaștere, sacrificiu și aplecare duhovnicească pentru a ne lăsa zidiri de îngerii protectori, icoane care să-i apere ființa peste vremuri.

Dar încă o icoană ne este luată... Un alt vestigiu pleacă din vatra neamului... Acum, Icoana pe glajă „Maica Domnului Îndurerată” pictată de Arsenie Boca în 1945 a fost și ea scoasă la licitația de descărnare a națiunii... „Mult a ostenit și mai are” – a scris duhovnicul pe spatele ei... Și a avut dreptate, iată... Căci se alătură altor sute de icoane ce au fost la rândul smulse... Iar în vreme ce noi ne lăsăm a ne fi distorsionată, divizată, împărțită, sfărâmată identitatea, alții își construiesc „muzeele” dovezilor lor pentru mâine. Și nu mai trebuie să fure din artefactele noastre, ci doar să mimeze licitații la care noi doar ne hlizim.

Ne plâng îngerii protectori ai neamului... Ne plâng îndurerate icoanele pe care n-am știut a le fi apărat... Dar noi demult nu mai auzim...

Am evoluat: Ei nu au frică, sunt pe val...

Petre
Jipa

Parcă nu sunt suficiente „fricile” cu acest virus, au mai vrut să adauge frica de un război, apoi frica că nu ai cu ce să-ți plătești factura la utilități. Când au început campania contra doctorilor (domnul Băsescu, știe) au băgat doctorii în „loturi” la închisoare, apoi au închis spitalele. Astăzi avem și frică de spitale, din când în când ele au mai luat foc sau cineva „nevăzut” a închis robinetul la oxigen. Dar câte „frici” să mai adăugăm...? Dacă nu mori de „buchetul” de tulpini, ne omoară frica. Dar domniile din toată lumea sunt liniștiți. Guvernul Austriac cu ocazia carantinei totale a pus de un mare chef, al nostru fost premier de atâta epuizare (a fost solicitant cu atâtea împrumuturi pe care le-a făcut, de nici el nu știe ce a făcut cu ele) a plecat în mini vacanță, parcă e Nicușor Dan la mare când a stat o lună. Ei nu au frică, sunt pe val, pe valul patru și se pregătește valul cinci care este în încălzire ușoară. Fricile sunt un sistem de alarmă în fața pericolelor și nu suntem responsabili de aceste frici, ele pătrund în subconștientul nostru pe toate canalele. Chiar și pe canalul Dunărea- Marea Neagră a pătruns frica de la granița cu Ucraina, dar suntem apărați de NATO care a rămas fără motorină. Dacă acel județ (unde s-a întâmplat nenorocirea) era notat pe tablita mașinii cu PH, înțelegeam, dar are altă notație. Acum să nu râdeți de înmatricularea la mașini cu PH. (patria hoților). PH-ul este ascuns în toată țara, iar din această cauză motorina nu a salvat turbina din spatele pantalonilor celui mai puternic om al planetei. Planeta se năruie, ajung ordine „ordonate” în toate cancelariile lumii, iar cancelariile se supun. Bani să iasă, doar seringă „imunizează” luciditatea „alergătorului de cursă lungă”. Iar am pomenit de un scriitor născut peste ocean, dar noi i-am avut pe ai noștri iar ei ne-au vorbit cu atâta măiestrie despre absurd. Probabil că aceasta este explicația de trăim în „absurdistanul” nostru. Kafka spunea: Un nebun este un nebun, doi nebuni sunt doi nebuni, o sută de nebuni... dar acum avem deja un partid politic. Nu vreau să mai vorbesc despre „Discursul din 1961 al lui Benjamin H. Freedman” probabil că am atins curiozitatea multora să-l citească. Dacă aș continua aș răscoli pe mulți și mulți ar înțelege că acest „ne apărăm țara” de fapt apărăm alți stăpâni. Revoluția ne-a

demonstrat și nouă asta. Un proverb românesc spune: schimbarea stăpânilor bucuria nebunilor. Astăzi să ne bucurăm de pomul de Crăciun pus în mijlocul Bucureștiului de primărie și să ne bucurăm că este chiar și el cu plată, adică pe bani. Am înțeles că dacă vrei să vezi pomul (artistic și strâmb făcut la traforaj) trebuie să plătești, doar demodații aceia de comuniști și ciuma roșie, te lăsa să-l vezi gratis.

Am evoluat în „nicușorisme și clocotilde” cu zâmbetul tâmp și înghețat pe chip. Afară sunt două grade iar în apartamente, idem. Chiar dacă doctorul te ferește de virus, nu te ferește gripa. Efectiv ea dă peste tine, iar apoi (bucuria nebunilor) ai murit călcat de tulpina africană, nu țurcană. Africană...! Această tulpină a venit pe calea aerului, aer care ne este îngăduit să-l inspirăm de marii gânditori de strategii virale, dar ce se mai potrivește... și țurcana a venit tot pe calea aerului, parașutate amândouă...! Citeam într-un ziar un comentariu făcut de un analist politic din Statele Unite, evreu de origine, dar născut în România H. D. Hartmann. „Iată furtuna perfectă pe care mii și mii de profesioniști din România au cunoscut-o. Doctori, profesori, scriitori, oameni de afaceri, avocați și judecători, academicieni, toți au fost trecuți prin mizeria și imoralitatea războiului civil declanșat de către mișcarea maoistă rezist sau corupția ucide. Ca și în SUA, în România, în numele unei valori ca lupta anticorupție, analfabeți ai justiției au deviat, psihotic, de la adevăr. Ca și în SUA, aceștia au fost încurajați de către politicieni veroși, corupți și găunoși. În lipsă de substanță morală, intelectuală sau culturală, marginali socio-profesionali transformați în politicieni au devenit acuzatori, judecători și executori. Au inventat acuze, au falsificat amintiri, au mințit de-a dreptul, pentru a își valida psihopatiile asociale. Aceasta este și tipologia mișcărilor maoiste. Așa s-a construit lupta împotriva corupției în România. Ca și în mișcarea #metoo, în baza unor adevărate devieri și tensiuni socio-psihologice, deținătorul adevărului moral devine acuzator public al unor întregi categorii socio-profesionale sau culturale.

mineze ființa și cetățile altora... Le-ar respecta, căci toate aceste moșteniri culturale, religioase, de învățătură sunt părți de fundație ale spiritului națiunii. Unele dintre ele sunt stâlpi, reazemi de cultură ce pot deveni, în grelele momente de încercări, de întrebări, de interogații cu sinele nostru, dar și cu acela al cetății în care trăim, în care am fost hăruiți de sacrificiile înaintașilor să existăm, dar noi ne-am mulțumit doar a vieții, pot deveni dară chiar părți de fundații.

Noi nu doar că nu am strâns fonduri pentru a readuce la pieptul ființei noastre toate artefactele, simbolurile, vestigiile, reperate în timp ale felului nostru de a fi fost în alte vremuri, demni, eroici, credincioși, apărători ai adevărurilor noastre, dar nici măcar pe cele existente nu le-am pus la adăpost. Și nu o facem nici măcar în clipa în care ele au început a fi tot mai prețioase, căci poate nu am înțeles dimensiunea lor astrală în evoluția noastră, au devenit așadar tot mai prețioase prin faptul că sunt tot mai puține. Tot mai rare... Căci aceasta

licităm, nu facem chete naționale pentru a le cumpăra și răscumpăra pe cele ce au fost scoase din tezaurul nostru național de feluri negustori-jefuitori, dar nu strângem bani nici măcar pentru a pune fundațiile unor noi muzee. Căci, la ce-i trebuie unui popor noi muzee când nici măcar pe cele vechi nu s-a străduit să le oprească din procesul de degradare. De năruire pentru a fi înlăturată, ștearsă, nu doar prezența fizică a unor clădiri istorice și de istorie, ci însăși identitatea din ele. Pentru că identitatea unor artefacte din muzee s-a transpus și a dat identitate inclusiv zidurilor (o tempora, nu?! ce le-au adăpostit.

Și va veni timpul când vom vrea a ridica muzee pentru a arăta lumii civilizația noastră, contribuția noastră spirituală la această lume, dar nu vom mai avea ce expune în ele. Îmbătrâniți, vom privi doar niște pereți goi, ce nu vor purta în ei nici măcar amprentele identităților pe care le-au adăpostit zidurile de demult... Căci vor fi noi, dar fără conținut. Vor fi forme ce nu vor avea ce să mai adăpostească.

Ne sunt desprinse fi-

● continua aș răscoli pe mulți și mulți ar înțelege că acest „ne apărăm țara” de fapt apărăm alți stăpâni. Revoluția ne-a

Raptul de etnografie

Ion
Coja

Ioan Opriș, doctor în istorie și ardelean, în mai multe guverne secretar de stat la Ministerul Culturii, specialist în probleme de patrimoniu, atrăgea atenția imediat după 1990 asupra unui fenomen ciudat: raptul de etnografie. Mai pe înțelesul oricui, furtul din patrimoniul cultural etnografic, popular. Umblau prin satele din Ardeal atunci, poate și acum, negustori de te miri ce, mai ales țigani, țigani instruiți ce să ceară de la țărăncile noastre în schimbul unor Zeptere: nu bani, ci obiecte de prin casă, chiar și din podul casei, cât mai țărănești și mai vechi. Furci de tors încrustate, fuse, scoarțe, cămeși, fote, ii, cioareci, lăzi de zestre, oale de lut, mobilier țărănesc, scule, vase de aramă și alte vechituri pe care omul nu se îndură să le arunce, deși nu se mai folosește de ele. Adunate din tot Ardealul, erau transportate la Budapesta și deveneau acolo etnografie maghiară din Câmpia Transilvaniei...

Pe la mijlocul anilor 90, o nepoată, care mereu se mira „ce aveți voi, din Vatra Românească, cu maghiarii?”, aflată în trecere prin Budapesta, s-a nimerit să viziteze și muzeul de etnografie din Budapesta. Întoarsă în Țară m-a căutat, sufocată de indignare și de ce văzuse: ii și alte artefacte românești declarate ungurești.

Ca să mă convingă aduse și un disc cu muzică populară ungurească. L-am ascultat

împreună: „E toată ziua românească!”

Mai văzusem asemenea discuri, prezentate în Senatul României de colega mea dna Doina Ignat. Cumpărase, tot la Budapesta, o „Ciocârlie” bozgorescă. Nu avea cum să nu sune la fel ca cea din România, am comentat eu, în comisia de cultură. Doar peste tot ciocârlile cântă la fel... Sesizată de dna Ignat, comisia de cultură a Senatului a transmis mai departe Guvernului informația despre această formă nouă de colaborare cu vecinii unguri: devalizarea caselor țărănești de amintirile trecutului. Sesizarea a ajuns la dl Ioan Opriș. Cunoștea bine subiectul. L-am discutat împreună din perspectivă legislativă, întrebându-ne ce reglementări s-ar putea imagina pentru a stopa acest bizar gen de furăciune. Am ajuns la concluzia că este teribil de greu să sancționezi asemenea infracțiuni. Căci înainte de a fi o infracțiune, raptul de etnografie este altceva, ceva greu de înțeles între oameni normali: ungurii se pare că au probleme de identitate, nu sunt mulțumiți cu părinții pe care știu că i-au avut, vor alții! Îi vor pe ai noștri!... Ce lege să scoți împotriva acestui delict?

Deunăzi mi-am adus aminte de aceste întâmplări urmărind la emisiunea în limba maghiară de la TV 1 un lung reportaj al unui etnograf maghiar din părțile Mureșului, specialist în muzică populară. Se declara culegător de folclor muzical unguresc, dar cele mai multe piese culese și prezentate erau în mod evident muzică populară românească!

lar din comentariul său nici o vorbă despre caracterul românesc, doinit, al cântecelor declarate folclor maghiar. Sau despre vestimentația unor unguri ardeleni, vădit românească, ceea ce pe orice comentator corect l-ar fi obligat la un comentariu: ce e cu ungurii ăștia care se îmbracă în straie românești și cântă doine?! Explicațiile putând fi, în principiu, numai două: (1) acei unguri sunt la origine români, români victime ale maghiarizării mai mult sau mai puțin forțate, sau (2) avem de-a face cu o influență a folclorului românesc asupra celui unguresc. Influență care, cu siguranță, a mers în și din ambele direcții.

Ca un făcut, în zilele următoare pe postul de televiziune MEZZO s-a dat un și mai lung reportaj despre Budapesta muzicală, adică despre muzica ungurească, cultă și populară. Cel puțin jumătate din muzica populară ungurească era însă românească rău! Chiar și Sania cu zurgălăi era cântată pentru a face gloria geniului muzical unguresc, fără pereche de creativ, cum îl declara un tînăr dirijor budapestan!

Problema nu este deloc simplă și cred, în acest caz, că maghiarii care se bucură să-și însușească ce nu le aparține nu sunt doar niște pungăși mai cu ștaif, mai de mătase, ci sunt în primul rând niște indivizi care au mare nevoie de o consiliere psiho! A declara că este al tău (prin moștenire) ceea ce au creat părinții altora este, cum spuneam mai sus, un fel de a-

și dori să ai alți părinți, să rămnești la identitatea etnică a altora.

Da, este tipic pentru maghiari să ne disprețuiască. E plăcerea lor, nu mă deranjează, disprețul este și el înscris printre sentimentele omenești. Mă încearcă deseori și pe mine acest sentiment. Inclusiv pentru unii români. Dar nu înțeleg, dacă disprețuiești pe cineva, să râvnești la izmenele și hainele, la obiceiurile și neamurile aceluia, la istoria celui disprețuit și urât! La identitatea amărîtului aceluia. Fenomenul, atât de bizar, trebuie pus în legătură cu ardoarea maghiară de a-i face pe alții să se declare maghiari. De câte ori au putut, maghiarii i-au obligat pe ceilalți să se declare unguri. Pe sași, pe țigani, pe șvabi, pe evrei, pe români, pe sârbi, pe secui, pe ceangăi, pe toți minoritarii sau vecinii lor, ungurii i-au disprețuit ostentativ și ridiculi, în numele unor virtuți și al unor obârșii nobile, exclusiv ungurești, dar în fapt inventate sută la sută, ceea ce nu i-a împiedicat să conceapă o politică de transformare în maghiari a germanilor din Ungaria, a țiganilor, a românilor etc. Este aici o contradicție pe care nici un maghiar nu o resimte. Nu cumva asta demonstrează că ungurii au probleme cu acceptarea propriei identități? Că sunt gata oricând să-și asume un trecut care nu le aparține?! Și implicit o identitate! Sunt maghiarii chiar așa de nemulțumiți de ei înșiși, de părinții care i-au odrăslit? Oare asta să fie motivul pentru care maghiarii sunt cei mai suicidari dintre eu-

ropeni?

Pe la începutul anilor 80, printr-o întâmplare, Mihai Cârciog – ce mai face oare?, a aflat și ne-a povestit și nouă, amicilor săi, că se împrietenise la Spitalul de urgență cu colegul său de salon, un ofițer de securitate, a cărui misiune și sarcină de serviciu era să supravegheze rețeaua de agenți maghiari care acționa în România cu un obiectiv grozav de perfid, de ticălos: sustrăgeau din arhive și muzee documente care aveau atin-gere cu istoria noastră. Iar când nu reușeau să le sustragă, eventual pentru a le declara maghiare, indicația era să le distrugă!...

Culmea a fost atinsă când, după 1990, Ungaria a organizat o expoziție în Franța, privind patrimoniul istoric și cultural unguresc, și nu s-au sfiit s

ă expună piese din neolitic unguresc, descoperite în Panonia și Transilvania!...Le declarau moștenire culturală din timpuri străvechi, din timpuri despre care dacă se știe ceva precis atât se știe: că n-au nici o legătură cu maghiarii... Că erau în stare vecinii noștri de asemenea potlogării academice nu m-am mirat. Dar cum au putut franțuzii să înghită sintagma(gogoșa) „neolitic unguresc din Transilvania” mi-e imposibil să pricep ori să accept.

Pastila pentru asimptomatici: De ce nu se obține aprobarea la vaccinul obținut prin schema clasică?

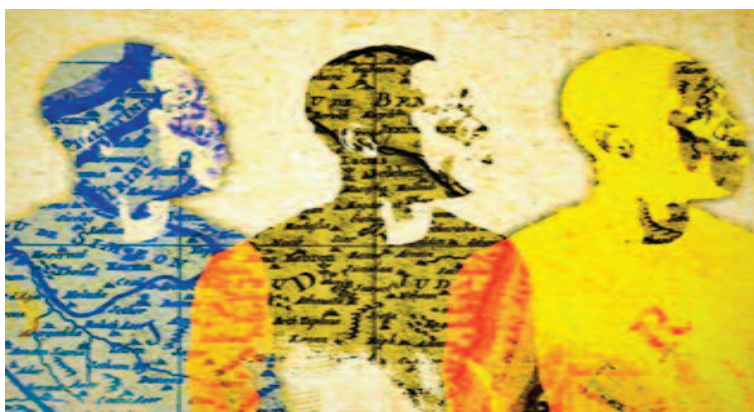
Petr
Jipa

Într-n interviu dat pe aeroport de Sagra Wagenknecht, membru al parlamentului german, economist și publicist, ne spune: „Dacă am folosi un vaccin tradițional m-aș vaccina și mâine”.

Apoi am început să mă gândesc de ce s-a început cu un vaccin experimental și nu am mers pe cărările bătute și cunoscute ale unui vaccin normal?

Sincer să fiu nu am înțeles de ce, dar probabil luat de val și gândindu-mă la personalitățile „marcante” care au venit să ne dea lumină și vaccinul în exces, am crezut că este în ordine. Apoi am făcut apel la cunoștințele mele, dar și la Wikipedia despre istoricul ADN-ului și ARN-ului și gădesc. În timp ce ADN-ul a fost descoperit în 1953, iar adevăratul certificat de naștere este recunoscut în

anul 1962 când Watson și Willkins primesc premiul Nobel datorită acestei descoperiri. ARN-ul este mult mai tânăr, el apare în urma cercetărilor lui Walter și Gilbert și primește certificatul de naștere în momentul în care acești doi profesori primesc premiul Nobel, atunci apare și

„Lumea ARN” și este anul 1986.

De ce mă leg de acești ani, probabil în logica mea doar pentru a arăta că aceste descoperiri importante nu au trecut „proba timpului”. (În Tabloul lui Mendeleev tot mai adăugăm elemente și după

o sută de ani) Știu că o să fiu „certat” pentru această comparație, alta nu am găsit, iar cine înțelege, sigur înțelege...!

La data de 5 Iulie 1996 apare pe lume prima oiță clonată, Dolly. Specialiștii în această tânără știință au și experimentat-o și a purtat numele

Dolly...! Dar surpriză oița moare după șapte ani, de bătrânețe. Oile au, de obicei, o speranță de viață până la 10-12 ani.

Din păcate, Dolly a fost eutanasiată la vârsta de aproape șapte ani din cauza unei artrite – boală degenerativă asociată

bătrâneții. Totodată, ea suferea și de o maladie pulmonară progresivă. Chiar dacă până atunci nu dăduse semne de boală și născuse patru miei sănătoși, concepuți, printre altele, pe cale naturală. Faptul că materialul genetic a fost prelevat de la o oaie care avea șase ani explică, parțial, de ce a îmbătrânit atât de repede. O explicație, atât.

Dar de ce ne jucăm noi de-a Dumnezeu? O întrebare la care poate doar Enrico Fermi a răspuns în momentul în care a descoperit fisiunea nucleară: Am făcut un mare bine științei, dar un mare rău omenirii.

Acum să vedem de ce căile bătătorite ale științei nu au fost folosite și s-a mers pe un concept experimental...! Eu tot nu înțeleg.

Un om de știință german, inventatorul și profesorul Winfried Stocker a dezvoltat și produs un vaccin împotriva coronavirusu-

lui în laboratorul său, el a fost testat pe o sută de voluntari inclusiv pe dânsul (și eu aș vrea să mă ofer voluntar, îi cunosc performanțele domnului profesor) iar vaccinul nu a prezentat efecte secundare, de asemenea a fost eficient în proporție de 97 la sută la cei vaccinați.

Vaccinul ar putea fi produs cu ușurință în Germania, spune un raport publicat de revista Der Spiegel. Dar stupoare, medicul este investigat pentru că acest vaccin nu a fost aprobat mai întâi, apoi a fost interzis.

În aceeași situație sunt alte două vaccinuri obținute pe baza schemei clasice: Valneva și Novavax, ele (dar și noi) tot așteaptă aprobarea EMA.

De ce facem experimente și nu dăm drumul la vaccinul obținut pe baza schemei clasice...? O întrebare la care caut un răspuns.

Gând trist într-o zi de bucurie

Ioan Aurel Pop

Odinioară, în perioada formării statelor unitare moderne, simbolurile naționale stârneau entuziasmul oamenilor, erau afișate peste tot, erau popularizate și prețuite în interior, mai ales că unii din afară le contestau. Imnurile, drapelele, stemele, zilele de sărbătoare a patriilor încununau o mare operă de construcție a edificiilor statale, aminteau celor prezenți de sacrificiile celor trecuți, trezeau speranțe pentru cei din viitor. Evident, simbolurile erau folosite și de propaganda oficială, dar lucrul acesta s-a întâmplat de când e lumea, oriunde, cu intensități diferite. Dincolo de propagandă, mai rămăsese câte o undă de autenticitate, de simțire colectivă pentru binele public, de încredere în valorile comune. Oamenii de bun simț știau să deosebească propaganda de realitatea genuină.

Azi, pe măsură ce înaintăm în această lume post (...), interesul față de simbolurile pomenite pare să scadă mereu, aproape pretutindeni. Suntem prinși în vârtejul treburilor cotidiene presante, luptăm pentru câștiguri bănești (fiindcă nu

putem trăi fără bani, fie ei și virtuali), ne gândim la crizele (energetică, climatică, politică etc.) iminente, ne mirăm de incompetența guvernanților și ne simțim copleșiți, pe deasupra, de pandemia ce nu mai contenește. Ne descumpănesc – dincolo de grijile materiale – „corectitudinea politică” și anularea culturii tradiționale. Democrația și liberalismul sunt puse sub semnul întrebării, virtuțile clasice blamate, familia repudiată, iar statele naționale sunt demonizate. Toate acestea se petrec în numele unor idealuri vagi, de tip neomarxist și „progresist”, care promovează un fel nou și vechi (în același timp) de egalitarism, în cadre globale obligatorii, în tipare cu refrene de demult, reciclate. Din păcate, ignorarea sau chiar deprecierea simbolurilor decurg dintr-o nepăsare față de ceea ce reprezintă ele, adică față de țară.

Ce să facem noi, românii, într-o asemenea situație? Mulți ar spune că nu putem face nimic, că nu suntem în stare să facem nimic, că e bine să așteptăm reacția celorlalți, că vom trăi cumva și noi (cum am mai făcut-o în istorie). Ceea ce este comod, dar nu este salvator pentru

noi. Și, totuși, am putea da un semn de trezire, din aproape în aproape, am putea arăta că ne pasă și de noi și de alții, ne-am putea îndrepta gândurile și conduitele, ne-am putea face un pic de ordine prin case, ne-am mai primeni curțile și ne-am mai strânge la un loc sufletele.

Secretul sărbătorilor este adesea apropierea inimilor, înlocuirea monologului cu dialogul, grija față de semenii („Și nu uita, când ești voios, / Române, să fii bun”). Nu putem schimba noi lumea cea mare, dar pe aceea din jurul nostru o putem schimba într-o oarecare măsură. Când vorbesc de casă, de curte, de cei de lângă noi, mă gândesc și la edificiul cel mare, care este Țara Românească și care s-a finalizat în urmă cu peste o sută de ani, la 1 Decembrie 1918. Această țară este o realitate palpabilă și nu un simbol, cum este Ziua Națională. Ziua Națională – dacă nu suntem porniți doar pe demolare și pe hulire – ne ajută să conștientizăm țara, să ne dăm seama că țara e opera înaintașilor clădită prin jertfă de sânge, că e instituția care ne ține, ne organizează, ne disciplinează, ne hrănește, ne mângâie la greu și ne ocrotește. Iar, dacă nu le (mai) face pe toate acestea,

nu este vina țării, a României, ci a noastră. Țara fără oameni (buni) nu există și nu poate funcționa ca patrie. Dacă oricare dintre noi are o zi a lui, în care primește cu bucurie felicitări, oare România nu are dreptul la o zi ei, în care noi, românii, să îndreptăm spre ea, cu toții, preț de câte-o clipă, câte un gând bun?

De Ziua Națională, în ciuda tristeții copleșitoare din aceste momente, săptămâni, ani, suntem „condamnați” la bucurie. Și, chiar dacă această bucurie ar fi numai de-o zi, ea poate trezi speranțe și poate naște atitudini, acțiuni, fapte. Suntem „condamnați” („de lege și de datini”, cum ar spune un poet uitat) să ne bucurăm de Ziua Națională. Iar dacă nu ne putem bucura, suntem obligați de buna cuviință să nu hulim. La 1 Decembrie 1918, strămoșii au terminat de făcut o țară rotundă ca un măr, i-au mulțumit Domnului pentru marea binecuvântare și și-au spus că puteau de atunci muri fericiți. Nu este vina lor că noi, nevrednicii, nu am păstrat-o așa cum ne-au lăsat-o. Și, totuși, o avem încă. Să ne bucurăm că ea există și în forma actuală, știrbită de greșelile proprii și de planurile celor care au condus lumea în Al

Doilea Război Mondial. Fie și așa, frântă dinspre Răsărit, România este cel mai mare stat din sud-estul Europei, iar românii – cu toată împuștinarea lor – sunt cel mai numeros popor din aceeași arie.

Nu reproșăm nimic nimănui, că doar trăim într-o lume globală. Istoria ne învață, totuși, să nu mai discutăm cu nimeni, la masa tratatelor internaționale, soarta teritoriului nostru național și să știm că statutul nostru le impune celor care ne conduc demnitate și le cere onoare. În cântecul cunoscut al studenților de pretutindeni, al cărui text se cheamă *De brevitate vitae* („Despre scurttimea vieții”), sunt multe lamentări triste privind soarta omului, menit iremediabil să fie dat pământului, să moară (Nos habebit humus). Și, totuși, altă soluție, după cum spun versurile cântecului, nu este decât să ne bucurăm cât trăim. Poate că bucuria ne va îndrepta faptele spre bine. Să luăm aminte și „să ne bucurăm, așadar!” (*Gaudeamus, igitur!*).

La mulți ani, România!ă”.

Ne garantează cineva Nemurirea, doamnelor și domnilor?

Ramona Sandrina Ilie

Spuneam pe pagina cuiva înainte să fiu raportată, că prefer să mă îmbolnăvesc, dar să mor liberă, deoarece personal, consider că libertatea este cel mai de preț drept pe care umanitatea și l-a obținut.

Faptul că am fost blocată pentru aceste gânduri, îmi demonstrează clar că nu am greșit! Persoana deranjată de aceste gânduri a simțit să mă pedepsească și m-a trimis în detenție. Îmi mulțumesc! În detenția mea am fost liberă să scriu, să gândesc, să mă mișc, să iau cina în orice restaurant, să mă plimb, să merg la mare, să vizitez biblioteci, să fiu cu familia mea și să decid pentru mine și pentru copilul meu!

Nimeni nu îmi garantează că mâine nu o să mă îmbolnăvesc. Nu de COVID. De orice altceva. Ne garantează cineva Nemurirea, doamnelor și domnilor? NU! Dar indiferent de boala pe care aș putea să o

am, mă voi bucura de libertate! Libertate a gândirii, a mișcării, a deciziei! Prefer să mor așa, decât să trăiesc judecându-mi semenii pentru că sunt vaccinați sau nevaccinați!

Să vă fie rușine pentru că vă asumați dreptul de a judeca deciziile celor de lângă voi și de a vă considera mai deștepți doar pentru că ați făcut sau nu ați făcut un vaccin! Vaccinul este o chestiune și o decizie personală și asta ar trebui să rămână!

Vă transformați foarte mulți în avocatul Di-

avolului și considerați că adevărul este numai al vostru! Sunteți niște naivi (asta ca să fiu delicată cu fragilii secolului) toți care considerați asta! Toți facem parte dintr-un plan mult mai

mai prost și ar trebui să trasez prin casă linii și marcate? Să mâncăm prima dată el, vaccinatul, apoi eu cea nevaccinată? Să ne urâm? Să mă obligă să îmi fac și eu vaccinul? Este decizia mea, iar eu spun pentru moment „Pas”! Nu spun însă nimănui să nu se vaccineze. Nici nu cred că vă cresc antene în cap. Dar nici că ați fi mai deștepți.

Cred însă, că fiecare trebuie să ia decizia pe care o consideră a fi bună pentru el însuși! Și mai cred că nu ar trebui să își considere părinții atât de proști, încât să nu știe ce să decidă pentru ei înșiși, deoarece faptul că ați trăit niște ani și aveți niște informații, nu vă face mai deștepți decât ar fi cei bătrâni!

Vă recomand încă o dată filmul „Lorezo's Oil” ca să vă treziți din starea de atotștiutori și atotprimitori!

Celor care îmi judecați decizia, vă spun că îmi asum poziția de „neesențial” în care m-a plasat statul român, (cum pe vremuri erau plasați evreii – citiți „Lista lui Schindler” să nu considerați

cumva că aș exagera) deoarece consider că am destulă judecată, educație, informație ca să pot să decid când sau dacă îmi voi face acest vaccin, dar vouă nu vă permit să îmi spuneți de pe pedestalul vostru, al celor care le știu ei mai bine, ce gândesc eu, cine sunt eu sau că eu nu am capacitatea de a decide!

Aroganților! Dacă v-ați ocupa fiecare mai mult de familia și viața voastră, poate nu ați mai avea atâta timp să dați ordine sau sfaturi altora! Nu vă este rușine?

Gândiți, oameni buni! Gândiți, că nu doare, iar dacă nu puteți gândi liber, măcar nu fiți intruzivi, răi și plini de resentimente unii față de alții!

Îngăduiți-vă unii pe alții, deoarece împotriva voastră și a umanității, sunt destui care luptă! Nu o mai ucideți și voi unii în alții!

Cu bocancii peste corola de minuni a românismului...

Cezar Adonis
Mihalache

Sigur, și aceasta poate fi o strategie... Eficientă... Eficientă pentru proiectele lor. Dar nu pentru cele de redresare financiară, de reducere a pierderilor și intrare pe profit... Căci nu despre bani este vorba aici... Sau nu numai despre bani, pentru că, dacă se pot aranja și „tainuri” pe lângă afacerea principală, ștergerea unor identități, doar nu or rateze șacalii ăștia care ne conduc asemenea ocazii, nu?!... Și care se înfruptă deja de prea multă vreme, dar nu le ajunge. Și chiar dacă le-ar ajunge, nu ar pleca de acolo, nu doar pentru a nu-și lăsa carecumva colții prin hălcile prăduite, ci pentru că trebuie să ducă la bun sfârșit, sau măcar la un nou nivel, planurile „pas cu pas”... Schimbările „ideologice”, de mentalitate, de impunere a unor altor denumiri, sensuri, rosturi... Și nu doar în numele tematicii „political correctness” -ului, la modul general, ăla cu batistuțe și curcubeie de acoperire și înlăturare a unor teme și simboluri con-

siderate depășite, retrograde, ci și în numele unor punctuale interese de clică.

Cum să mai ștergi o referință?... Motivând necesitatea de a finanța ceva prin „închirierea” unei denumiri care deranjează. Care incomodează pentru că se mai referă încă la identitatea națională...

Acum este vorba despre Arena Națională. Căreia vor să-i liciteze numele pentru a face rost de „fonduri”. Apoi vor urma altele. Chit că „închirierea” numelui Arenei Naționale nu le va aduce nicidecum atâta „mălai”. Pentru că nu au reușit ei să „facă” bani folosind stadionul la propriu, or cât ar putea ei să scoată dintr-un nume, dintr-o siglă?!... Vor urma însă alte schimbări de nume, la început provizorii, apoi le vor lăsa așa... Accidental... Că

au „uitat” să înlocuiască niște alte hârtoage... Vorba aceea, nu a mai schimbat a lui Nicușor numele Găbiței de pe niște formulate stas în copy-paste -ul lor, darămite un nume de instituție?!...

Vor urma dară alte și alte „eficientizări” de sigle... Biblioteci, muzee, parcuri, monumente... Le vor

scoate ei pe toate la licitație! Poate și Monumentul Ostașului Necunoscut... Nu doar Biblioteca Națională ori muzeul de istorie al lui „cutărescu”... Apoi bulevardele, prioritar cele având încă denumiri prea istorice, prea deranjante pentru politica de reducere la nimic, de restrângere spre zero și chiar ștergere definitivă a unor identități...

Și nu, nu este vorba doar despre identitățile locale, ci și cele naționale. Dar desfrâul complet va fi,

într-adevăr, în teritoriu... Pentru că nu vor mai trebui să strecoare câte o denumire bilingvă, să atașeze la câte o renovare un simbol „imperial” să acopere identitatea unei națiuni. Ci vor motiva totul prin nevoia de a face bani. Iar dacă o denumire aduce bani, așa să rămână nu?! Căci foamea de bani este mai mare decât Mândria, Demnitatea, Onorabilitatea unei națiuni. Vor licita poate și pagini de demagogie și politici ale corectitudinii prin cărți, manuale, pagini de internet... Prin cele de istorie, de literatură... Deja nu doar Eminescu este incomod. Acum și Creangă a devenit desuet în opiniile unor sociologi aflați în crampe de dialoguri cu medicii de serrar, chipurile pentru că Amintirile nu mai reflectă copilăriile copiilor de azi!...

Dar noi dormim în continuare... Chit că poate numai mâine-poimâine o să ne trezim și cu numele țării de pe acte scos la licitație! Nu doar cu tricolorul șters... Și vom spune, dacă nu vor „închiria” ăștia între timp și versurile cântecelor eroice, poate și a Imnului Național, că noi suntem români, dar unii, nu de închiriat, ci deja

înlăturați din drepturile noastre neașe.

Se licitează dară totul... Manuale, cărți, icoane, picturi, clădiri, instituții, bulevarde alei, parcuri, stadioane. Poate și Imnul. Pentru că și acela e desuet, nu? Caduc, pentru că noi oricum veșnic nu ne vom trezi, nu-i așa?... Și e păcat de intelectualii care pică în plasa unor „șanse” de a li se fi dat și lor un microfon, un colț de revistă, poate o pagină de prefață, și care intră cu bocancii peste noi, peste corola de minuni a românismului. Și nu întâmplător lansatorul unor astfel de proiecte este din nou USR. Doar au schimbat ei atâta, chiar și o siglă de primărie bucureșteană, darămite un nume de arenă?!...

Iar noi stăm cuminiți la locurile noastre (în curând, și acelea de închiriat), ba chiar așteptăm noile denumiri... Poate „Arena imperiului cel mare”, „Muzeul evreilor veșnic plângăcioși”, „Bulevardul stăpânirii”, „Aleea celor supuși, tăcuți, îmbotnițați, nepăsători și prea repede uitători și iertători”...

Când plâng icoanele înseamnă că românii suferă pentru credință!

Ionuț
Tene

Atunci când plâng icoanele e semn prevestitor de necaz, lacrimi, nevoi și de nevoiță pentru popor. În tradiția bisericii ortodoxe există o întregă hagiografie a icoanelor care plâng. Icoane și, mai ales, statui lacrimate există și în tradiția romano-catolică, dar nu s-a ajuns la trăirea de masă ca în rândul popoarelor creștin-ortodoxe. Mai ales, în anii 1917 și 1918, când s-a instaurat bolșevismul în Rusia s-a petrecut un fenomen de masă al icoanelor care plâng în bisericile și schiturile fostului imperiu țarist. Preoții și călugării ruși puneau lacrimile icoanelor pe seama vremurilor grele, apocaliptice și antihristice, prin care trecea poporul rus. Oamenii de știință și fizicienii au încercat să explice științific epifenomenul icoanelor care plâng. Unii au pus pe seama unui anumit tip de vopsea folosit la pictura icoanelor, un fel de praf de sticlă în acuarelă, care la un anumit grad de umiditate ar evapora apa. La o atentă observație, această analiză științifică nu ține, pentru că numeroase icoane lacrimează fără să conțină acuarelă și praf de sticlă. Sunt icoane pictate cu alte tipuri de vopsea.

În epoca post-sovietică, în anii '90, cei mai mari academicieni ruși de la

Moscova au înființat o comisie de a studia „lacrimile” icoanelor și nu au ajuns la nicio concluzie științifică. Se știe că pe lângă lacrimarea icoanelor există și cazul atunci când ele emană mir. Numeroase icoane din România au izvorât mir și nu se poate găsi o explicație științifică în acest sens.

Toate acestea țin de acel „numinos” indefinibil descris de Rudolf Otto în cartea „Sacral”. Nu toate lucrurile și fenomenele se pot explica științific în lume, acest lucru nu pot înțelege atei și savanții. Sunt imponderabilități care nu pot fi explicate prin legile fizice. La Cluj-Napoca, cel mai progresist și european oraș din România, cu cele mai puternici universități din țară și o armată de activiști neo-marxiști, se întâmplă o minune cu o icoană care lacrimează și nu se poate oferi o explicație științifică de către autorități.

O icoană a lui Iisus Hristos de la Biserica cu Hramul „Învierea Domnului” din cartierul Zorilor din Cluj-Napoca a început să lacrimeze de câteva zile. Credincioșii cred că este o minune și un semn venit din partea Mântuitorului. Femeile care se ocupă de curățenia din biserică ar fi observat prima dată că icoana a început să lacrimeze, conform stirileprotv.ro. După răspândirea vestii, credincioșii au început să vină în număr tot mai mare pentru a vedea cu ochii lorminunea. Preotul paroh

spune pentru sursa citată că urma de lacrimi a apărut acum cinci zile și de atunci s-a tot extins pe icoană, aceasta fiind o fotografie imprimată pe pânză... A doua zi m-am gândit că locul icoanei pentru ceea ce s-a întâmplat este în altar. Am venit, am luat icoana, am dus-o. Am verificat-o pe partea cealaltă cu ocazia aceasta și este perfect uscată”, a declarat preotul paroh, Nicolae Dură.

Fenomenul, poate nu întâmplător se întâmplă tocmai cu ocazia Zilei Naționale. Românii încercați au nevoie de minuni și semne, așa cum s-a întâmplat în istoria noastră grea. Iată ce spune preotul paroh într-un interviu pentru jurnalistul Cătălin Andrei: ‘Pe 1 Decembrie, cu ocazia Zilei Naționale, am oficiat Sfânta Liturghie, Te Deum, parastasul pentru eroi și seara – slujba Vecerniei. Pe data de 2 decembrie, după Sfânta Liturghie, preoții s-au retras, iar gospodinele parohiei au început curățenia în biserică, după rânduiala obișnuită. Două dintre doamne au primit sarcina să curețe în pridvor, una dintre ele este profesor universitar. Au luat icoana de pe perete, au șters-o pe față, pe spate, nu era niciun semn. De asemenea, s-a luat și candelă din fața icoanei, a fost dusă la pangar. Acolo s-a spălat, curățat și i s-a pus un nou fitil. Apoi au pus icoana la loc. Nu avea absolut nimic’, a spus părintele Dura. În clipa

când au adus candelă au văzut că, din ochiul stâng al Mântuitorului, din pleoapa de jos, deja curgea ceva, până la nivelul nasului Mântuitorului. Le-au chemat pe toate doamnele care făceau curățenie în diferite locuri ale bisericii, au făcut fotografii, au spus rugăciunile pe care le știau și s-au retras. Biserica a fost închisă până seara. La ora 18 am ajuns pentru Vecernie și m-au chemat să văd. A fost un fapt discret, nu au spus nimănui.’

Zilele acestea sute de clujeni merg să se închine la icoană. Are loc un adevărat pelerinaj. Icoană e pictată pe lemn de Sorin Albu. De data acesta lacrimile icoanei sunt ale Mântuitorului, de obicei lacrimează reprezentarea Fecioarei Maria ca Maica Domnului în iconografie. Pare un semn transcendental dramatic pentru românii aflați în suferință, pandemie și restricții. Un cunoscut călugăr de la Sihăstria Rarăului, atunci când a plâns icoana de la Neamț dăruită de Alexandru cel Bun explica teologic însemnătatea larimilor, plâng „pentru păcatele oamenilor”. S-a urcat la inima cuiva, a coborât la inima cuiva acest cuvânt? De ce plâng icoana? Pentru păcatele mele plâng icoana, nu așa, „de obște”, undeva, pentru că trăim într-o lume păcătoasă, de aceea plâng icoana, dar eu n-am de-a face cu lumea asta păcătoasă. De

ce plânge icoana? Pentru că noi suntem, într-adevăr, duhovnicește încercați, și. Încetul cu încetul. ajungem într-o nesimțire duhovnicească.

Dacă ne punem așa problema, atunci s-ar putea să ne fie de folos. N-a fost prea bine primit părintele atunci de către alții de-acolo, ba chiar, nu pot să pun că izgonit, dar n-a mai fost așa de mult dorit acolo, în mănăstire. Pentru că în momentul în care mi se spune că trebuie să-mi schimb viața într-adevăr, să mă dezbar de obiceiurile mele proaste, de gândurile mele urâte, de înclinațiile mele urâte, vicioase, atunci, vorba atenienilor către Sf. Apostol Pavel, te vom asculta altădată! „Hai să ne vedem fiecare de drumul nostru”. Pentru că este această rezistență și această inerție a omului vechi în noi, care nu vrea să se schimbe sub nici un chip.

Aici este și structura lui de om vechi și ispita lumii, și ispita diavolului. Și astfel, de pildă, ajungem să vedem minuni cu ochii noștri, cum a fost aicea icoana care a plâns, cum este acum icoana care plânge, și de fapt să nu ne schimbăm. Să rămânem același om vechi, mirându-ne oarecum, uimindu-ne de ce se întâmplă în afară, lăsând toate acestea în afară. .